

יעקב ביטון לְשִׁבְץ׳ מְנוֹרָאוֹת הַאִישׁוֹנִים

האופק נפקח רק מעיני

הָאִפֶּק נִפְקַח רַק מֵעֵינַי
שֵׁם נוֹעַד צְמֵאוֹנֵי לְחֶרֶט
עֲלִילָה אַחֲרוֹנָה מִן הָאוֹר.

הוֹ! גִּלְעֵינִי פָּחַם רְעוּבִים,
מָה לְאֵשׁ תִּצְווּ אַחֲרוֹן?
אִיזוֹ לְדַת קִיטוֹר מוֹכִיל רַעַד הַיּוֹם?
הֵיכֵן הַקִּיטוֹר הַרוֹדֵה בְּרוּחוֹת וְצִפּוֹן?

שֵׁם!
עַל לִיחַ לְבֵי הַנוֹף מִתְנַשֵּׂא אוֹ נוֹפֵל,
חוֹלָה הֵייתִי, כָּל שְׁעָה הַקִּינָה אֶת שְׁעָתִי,
וּבִאִפֶּק הַנְּגִדִי, עַל שׁוֹלֵי אוֹתוֹ אִישׁוֹן,
הֵיכֵן שְׁבָאֵר הַכְּבִידָה נוֹחֶלֶת נִצְחוֹנָה עַל הָאוֹר,
נִטֵּעַ זֶהָר רֵאשׁוֹן.

הם מעודדים אותו

כָּאֵן מְעוֹדְדִים כָּל אָב,
כָּל לִילָה יִמְרָחוּ שְׁמֵן שׁוֹשְׁנִים בְּאִשְׁכּוֹ
בְּעֵדִינּוֹת עַל שֶׁק הַפְּשָׁעִים הַזֶּה.
כָּל בְּצַע נְדוּדִיו נֶאֱגַר בְּאַרְכִּיּוֹן הַקֵּשׁ הַזֶּה.
הִנֵּה הַמְלִיּוֹן הַמְּפַקֵּר בְּצַד הַשְּׁלֶחֶן:
לְבַעַל — זֶה הַפְּעַל הַיְחִיד בְּשִׁפְת הַמִּתְקַדְּשִׁים בְּעִצְמָם.

אָבֵי הַמְרוּט רוֹצֵה
לְחַזֵּר לְמִזְרָקַת הַדָּם הַקְּטָנָה,
לְכַבֵּר הָעֵנֶג
שֵׁם הַשֵּׁשׁ
וְסִילּוֹן הַמִּים הַחֹזְרִים הַיּוֹצֵא מִפִּיו שֶׁל הַנֶּמֶר,
זֶה הַמְסַמֵּן הָעֵלְיוֹן.

מדוע נערי בוכה עכשיו

מדוע נערי בוכה עכשיו?
הַנֶּעַר שֶׁנִּשְׁאַר חָתוּם בְּעֲצֻמּוֹתֵי הַהוֹלְכוֹת
כֹּל הַיְקוּם עוֹמֵד לוֹיֵן סוֹבֵב בְּמַחְזוֹרֵי עֵתָק
וּלְשׁוֹנוֹת הַפֶּרָא וְהָאוֹר נִצְתוּ מִשְׁרֵשׁ דָּק
סְמוּי מִנֶּפֶשׁ.
זוֹ דְמַעְתִּי הַמְבַקֶּשֶׁת לְהַכְחִירוֹ?
אֲנֵא נְעָרִי
קוּם אֶל אִמְתִּי נְעוּרֶיךָ
שֵׁם רוּחֶךָ וְנִמּוּג מָה שְׁאִין לְדַבֵּר עַל אוֹרוֹתָיו
מָה שֶׁנִּכְחַד מִמֶּנּוּ מְבַקֵּשׁ.

אֵין בֵּית וְאֵין חֶטָה אַחַת
עַל הָעֵשֶׂן
עַל עֶרְפֶּל הַדֶּרֶךְ נוֹפֵל זֶה הָעוֹלָם
עֶרְיָה שְׁאִין לָהּ סוּף
חֹלוֹת כְּבָדִים שִׁכְסוּ עָרֵי בְרוֹל וְעָרֵי בְדִיל
גְּנִים טְרוּפִים בְּזֹהַר.

אֵינָה אֶפֶק מוֹלִיךְ סֶדֶק הָאִישׁוֹן הַזֶּה? אֵינָה צְפוֹן?
הִנֵּה — בַּפֶּאֶה הָאֲחֵרוֹנָה —
סוּס וְעֵלְיוֹ רֶסֶן הַשְּׂדֵה

תמיד הרסן
וגיד הרך הנקוע.
להכריש את זנבו של מה?
שעה אחרונה של אור
העשן העומד עולה —
זה לילו של האב הזה.

אני מחבק את אהובתי

אני מחבק את אהובתי וכידי העליונה סוטר לאהובתי הישנה
שערה רועד — היא עומדת מולי, לא אומרת דבר,
מדוע באת לכאן?
אהובתי שמחבבת אותי הרי אינה רואה אותה, היא בגבה אליה
אני מריח את שערה של אהובתי — ניחוח רחם עמק.
ידיה, אני מדמה, מהדקות את מתני. כן מהדקות,
ואהובתי הישנה שמוטה — כמעט נופלת, שערה נגזז,
קרחה היא עומדת מולי ושפתייה כחלות.
מדוע באת?
רצתה ושתקה.
מאישוני הבדלח של אהובתי הישנה משתקף אדם,
אני בגבי אליו, עכשו הוא מניף את ידו.
ואהובתי נופלת.

מה נשאר לנו בני האדם?

מה נשאר לנו בני האדם?
לנחם כמעט טבק שלדי גרונות
שהתמידו בצעקה
שעת צל באחרון תימרות יונקים והד המתעקר לשוא

זכרון השחלות נחר
נשמת בצואה דחוקה על פלך הזמנים
במרקב המעקם נוכט אפל אני בדוי
ומתרקם לשדה כבידה עצום
חונט בצלם דמות אחת שחוקה ונהרף אל רבוא הרשף
מפאן יתארך דומם צוארה פלילה דק גמלוני וממשך לבהלה
ונשף הגרדום הזה בוער משחית מטה דורות פחם
נוקע מגבעולי האור ומוליך עד פרא שרשיו
ואין שנה למי ממה שהתעייף בזמן הרע הזה
כל מצפה השמים מעיד בנפילת רגלינו
ילדים שחופים עוכרים על החולות
בדל וחרוזים
מה יאסוף עוד מן הספר ברגלים יחפות
גם האבות גם האמת שרפו אותנו
הד חוזר מכניע ונשחת
העריסות ההריסות
רק תינוק שהתחלף בלחת זקן אובר
הצמאון קשה מכל החבלים הקלועים לצו עברות
מה ישמר בזכרון רק הפוגת העקדה סד התרה חלק
מרמה עצמי בלי הרף
כאלו לא חלפנו והגחנו ממשמרת האיזן-סוף מאדן התמיד
כפויים לאותו פסיפס נצחי
על דין מוקר
חרבן ומלכויות בהגה
נטמעים בשטף הכפיר, בשקילויות דם התאוצה אל השמטה
לחזר לחזר
לגאלת החמר והחיה
בערוון יוקדים לעגן בתהום רבה
סמוק יוצא הלחש מהחול, מפרא האויר
גלים ורפאים מנות קציבות ונשגבות
של אור בלתי מדיד, כך מתחיות פנינו

הוד סמוי עד כלות נפער ומתאבד למעשה המרכבות
כל הקורה לא מתרחש כי אם נוסד
ומתערה בצו העין
באמתחתי לוח גב נקי לשבץ מנוראות האישונים
איפה יכתבו כל הקורות במרוחי חיים וגזל
העור האחרון
מתנבא – חרבן משכל שורה על הערים
גלימת טלאים ונסך אורות ארעי נלקט בסדום הלב
מתחת לשלחן ארץ רגלינו הן הנצבות – נושאות
חפה שחרה של צער.

אני סקרן בנוגע להמון

אני סקרן בנוגע להמון
מפני שהוא אינו קים.
ברשותכם – אצא אל חזית הבית
שם אוכל להקדים ולראות לבדי את נחיל העשן
נוהר מהחצרות, גואה מבתי הנפש
השעה רוויה הסוס זב כספר,
לא בכוחי להתאחד כך.
לפתע – רצועות נשיאה נמתחו על כתפי (מי הדק אותן בחזקה?)
גוי נזקף באימה השמורה לנוד:
גיסוני! בצו עיניהם!
כבר נשאו גם ההדים מן הערף:
הציבו את דמיו לפנינו,
יקיזו או יקיזו ממנו!
המתרוננים לכבש,
כל יהכם רודה בכתף דלים.

על המשא כנפשי – כלו בדיה,
לא אצא מן הפתח
אפלו לא צעד אחד.
החול רופף, היעד ברור: פנימה,
חזרה אל כליותי.

היכן המת? אין זכר לעריה הנוראה
רק הריח מכה בנחירי,
זה אני.

וזה החומק זה הנעול
הבטחה הוא
תרוץ רפאים מתוח
גזם האפשר במחר
חמר בערה לשנים.

צפור ועירה מקננת באזני,
לחש בסר כנפיה: הדרך פנימה מרהיבה.